

Naročnina v Trstu znese:

Za celo leto . 1 gold. 20 s.
Za pol leta . — " 60 "
Za 3 mesece . — " 30 "
(to velja tudi za tržaško okoli-
lico.)

Za druge kraje s pošto:

Za celo leto . 1 gold. 60 s.
Za pol leta . — " 80 "
Za 3 mesece . — " 40 "
(majhni razloček med tim in
med programom izvira iz neke
pomote.)

ILIRSKI PRIMORJAN

podučiven in omikaven list za slovensko ljudstvo.

Naročnina naj seure
ništvu naprej plačeva, in to
v gosp. Kozlerjevi hiši „nella
Drogheria Angeli in Piazza
delle legna št. 1“ v Trstu
(Trieste). Tam se bodo tudi
oddajale vse pisma. — Sicer ta
list se bo tudi prodajal (vsak
natis po 5 soldov) v tobakar-
nicah nasproti Pošte, blizo
„Chiozza“ in „al Ponte della
Fabbra“.

Hvalo zasluži si vsò, kdor druži koristno sè sládkim (Hor.).

Leto 1866.

Pri sv. Ivanu v Vrdéli, 16. decembra.

Štev. 24.

Vabilo na naročbo za prihodnje leto.

Slovenskega naroda osoda se razloči na jadranskem morji! Ključ do jadranskega morja pa je Slovincem Trst. Ako imajo tedaj Slovenci to mesto v svojej posesti, ako mu vtisnejo na čelo slovenski značaj, gospodovali bodo v prihodnjosti, ako ne, izginejo z sveta!

Trst z jadranskim morjem je tedaj tako važen, tako imeniten Slovincem, da morajo nanj vsi Slovenci i ž njimi tudi sorodni njihovi bratije obračati pazljivo oko. — Ali ne obračajo samo Slovenci očesa na to prevažno mesto, obračajo ga tudi drugi národi, ohračajo ga posebno Lahi. Slepec vidi, da je to živa resnica, slepec vidi, da so Lahi na Primorsken povsod izpodrinoli Slovence na slovenske zemlji. Na Furlanskem i Beneškem izhajajo časniki, kateri se dan na dan pečajo z Istro, Trstom i Goriškim, kateri spletajo verigo, da pripnó te slovenske kraje laškemu kraljestvu; celo v Trstu veje iz časopisov Slovincem zlovoljen duh. Temu moramo Slovenci jez postaviti, ker smo zvesti sebi in Avstrii. Da pa dosežemo ta namen, neogibna je potreba, da izhaja v Trstu slovenski časopis, ki bode zavračal ptuje zasege v našo narodnost, ter branil slovenske pravice. Potem takem bode moral ta časopis:

- odbijati sovražne napade na slovensko narodnost, naj dohajajo od kodar koli si bode;
- buditi slovensko rodoljubije s podukom posebno po Trstu, Istri i Goriškem;
- potezati se za to, da se v šolah, pisarnicah i javnih zavodih vpeljuje slovenski jezik, kakor to zahteva enakopravnost vseh narodov i
- poganjati se, da se združijo vse slovenske dežele v politično celoto, ker le s tem se more slovenski narod okrepiti, da bode trden jez zoper laških prenapetnežev navale, Avstrii trden steber i gospodar na lastnej zemlji.

Ker pa ima vsak narod pravo svojo moč v prostem nepokvarjenem ljudstvu, i to posebno slovenski narod, zato se bode naš časopis zanaprej bolj, nego do zdaj prizadeval:

- da bode učil, dramil in jačil prosto naše ljudstvo.

Da se pa vresniči tolik, tako blag i pleminit namen, pritecite mu, Slovenci, na pomoč, ker dobra volja nej zadosti, treba je podpore, podpore milej domovini. Naj se vas naroči obilo na ta časopis, naj mu pomore s peresom, kdor koli more! Primorci, posebno od vas pričakujemo, da ga sprejmete gostoljubno v svoje hiše, saj bode posebno vam prijatelj i zagovornik.

Po novem letu se ne bode več imenoval „Ilirski Primorjan“, ampak „PRIMOREC“, ker prvo ime je nevkretno, čudno i nepristojno.

S tem je oznanil svoj program, ker lansko leto, ko je začel izhajati, nej prinesel programa.

Ako dobomo dosti podpore, bodemo tiskali na zadnjem strani vsacega lista, ali posebej, jako zanimiv spis „**Trst**“, čisto novo delo, ktero utegne marsikomu drago biti.

Izhajal bode časopis, kakor do zdaj, cena mu ostane pri starem. Prosimo, naj se nam kmalu pošlje naročnina.

Staro leto.

V tekočem letu govorimo zadnjikrat dragim svojim rojakom. Kaj nam je prineslo to leto dobrega, kaj slabega? Malo dobrega, a veliko nesreč! Avstrija se je skopala v solzah nad grobovi vernih i vrljih njihovih sinov, i mi Slovenci smo žalovali ž njo, ker jo ljubimo, ker jo spoštujemo i milujemo, kakor svojo mater. Tisoč i tisoč naših junakov, na ktere smo stavili svoje upe, svojo srečo — pokriva črna zemlja. Slavna zmaga pri Kustoci na Laškem, pri Visu na Dalmatinskem nam ste sicer v veliko čast, ali sadu nij žela Avstrija, ampak zmagani sovražnik. Ta nesreča v sreči nejma primere v občnej zgodovini. Strašna izguba pri Kraljevem gradu je ponižala Avstrijo, vzela jej eno krono, osupnola svét; ali vzela nej srca avstrijskim národom, ker to nesrečo bi obvarovali bili národi, da se jim je več zaupalo, da se je dalo Čehom v roke orožije, ktero so zahtevali i ktero je nosil vsak Prus, kdor je je mogel nositi. Največa nesreča v preteklem letu je bila tedaj ta, da je vlada premalo zaupala zvestim svojim narodom. Zakaj pa jim nij zaupala? Zató, ker jih nij poznala, zato, ker se je naslanjala preveč na vojake, i premalo na národe, zató, ker še vedno nij dejansko dala vsem avstrijskim narodom enakih pravic. Ali so pa národi po teh vojnih nesrečah obupali, ali jim je srce upalo? Nikakor ne! Stali so, kakor siva skala, na ktero se zastonj zaganjajo valovi. Mir je bil v državi, govorili so: Vsi za enega in eden za vse! Zaupali so Bogu i svojim pravicam. Upali so, da velika nesreča zmodri može, katerim je v roke položena vsega cesarstva sreča i nesreča, verovali so, da Avstrii napoči nova doba, ktera zveže vse narode v državi kakor dobre prijatelje, kakor brate, ker vsi imamo enega očeta, ki ima enako skrb za vse. S to vero smo tudi gojili presladko upanje, da nam podari Bog mir, blagost i srečo. Ta vera, to upanje, žalibog! plava po vodi. Modri možaki, ki imajo v rokah našega cesarstva veslo, ne mislijo tako, kakor mi; oni ne iščejo sreče za Avstrijo v enakopravnosti vseh narodov, ampak, kakor očitno kažejo njihova dela v zadnjih časih, le v tem, da ugodé samo nekterim Nemcem, ki hočejo še vedno biti sami gospodarji v Avstrii. prenapetim Madjarom i morebiti tudi Poljakom. Slovani pa, katerih je v Avstrii največ, kateri so za cesarja in Avstrijo prelili največ krvi, kateri so Avstrijo uže večkrat rešili pogube, ti zvesti Slovani naj bodo pokorni drugim manjšim narodom. Ali se more tako preroditi Avstrija, v kterej je devet narodov, da bode srečna? Da! ako je mogoča sreča i mir v hiši, v kterej prebiva devet bratov, pa imata v rokah gospodarstvo le dva ali trije, drugi pa so njihovi hlapeci. To tedaj nij zdaj i nikoli ne bode mogoče. Avstrija bode tedaj srečna, slavna i mogočna, kader bodo vživali v njej vsi národi enake pravice.

V preteklem letu tedaj nij bila srečna notranja naša politika. Kaka pa je bila politika do zunanjih držav?

Ujemala se je z notranjo. Od leta 1854 nij imela več Avstrija nobenega zaveznika, nobenega pravega prijatelja. V tem letu je prekanil zviti Napoleon našo vlado, da se je postavila zoper Rusijo, edino resnično prijateljico, da je potem mogel Avstrijo oropati i ponižati. Šmerlingove prizadeve, da pripne s knežjim zborom v Frankobrodu i s šlesviško-holštinsko vojno Nemčijo na Avstrijo, porodile so letošnjo nesrečno vojno s Prusi. Ali so te nesreče zmodrile našo vlado? Znamenja kažejo, da temu nij tako. Dozdeva se nam, da Avstrija še vedno obrača svoje oko na Nemčijo, dozdeva se nam — naj govore vladni naši listi, kar koli hočejo — da Rusom nejso po vseči nove naredbe v Galiciji; o tej menitvi nas podpirajo poljski i ruski časopisi, hitra uredba novega pruskega kraljestva, ruske vojne priprave i celó romanskega kneza vedenje. Se morda zanaša naša vlada na francoskega cesarja i na sklenjeno prijateljstvo laškega kralja? Napoleon dela zase, samo zase, ne za Avstrijo; laški kralj pride reševati laške mučenike na to stran Adrije, da se mu le ponudi dobra prilika. A naša vlada še vedno ne misli na to, da postavi na jugu trdnjavo, ktere ne vžugajo topovi, trdnjavo v srci slovenskega i hrvaškega naroda s tem, da združi vse Slovence v politično celoto, ter jih zveže s hrvaškim i srbskim narodom.

C.

Tržaško-méstne in okolične zadeve.

* Svitli cesar je tržaško deputacijo (poslance), ktera je šla na Dunaj zaradi vžitninskega davka (daca) prijazno sprejel i obečal, da kmalu o tej zadevi dojde sklep. Prosili so namreč, naj komunu dovoli vžitninski davek še 3 leta prejemati tako, kakor do zdaj, i da komun zanj državi 727.650 gl. plača. Pri tej priliki so poslanci cesarju zagotovili, da mu Trst ostane zvest kakor doslej, i da Trst ravno zdaj cesarjevega varstva veliko bolj potrebuje nego poprej. 5. dan t. m. je prišlo telegrafično oznanilo, da je svitli cesar poslancev prošnjo uslišal i dovolil omenjeni davek v letih 1867, 1868 i 1869 tako pobirati kakor doslej (do zdaj). Ako pa komun ta davek za večje plačilo v najem (štant, afito) dá, bode moral tudi državi več plačati.

* Tukajšnja železnična postajo (štacijon) i luko bodo začeli za gotovo prihodnjega aprila meseca delati. Okoličanje bodo imeli torej dovolj dela, da si kaj pomorejo, ker je zdaj res pomankanje tlači. Gotovo tudi drugih delalcev pride veliko sem. Zarad tega bode vžitninski davek gotovo za večje plačilo v najem dap, ker veliko ljudi veliko pojé i popije, i komun bode s tem nadomeščen denar, ki ga je letos imel za vkvartirovanje i zarad kolere. Za to reč je mestno starešinstvo uže skerbalo i najemnino na 1.500.000 gld. postavilo. Lep denar! Ta davek pač ubogi človek najteže prenaša. Kdaj pridejo časi, da se ne plati od vsake reči, ktero ubožec v usta nese, trikrat, štirikrat, petkrat davek! Naj se vpelje davek na nepotrebni lišp, veliko potrato, velike zaklade i. t. d. i. t. d. Ubogim, lačnim revežem pa naj se kaj polajša, saj so tudi ljudije, kakor bogatini,

* Ko je cesar Maks v Mejiko šel, dal je mestni gosposki nekaj denarja, iz katerega obrestij (interesov) se potrebnim ali ubogim ljudem letos na sveti večer dadé darila, eno z 100, šest s 50, trideset z 20 in osemindvajset z 10 gl.

* V naznanilu od 28. novembra govori župan gosp. Porenta o hvalevrednem delovanju zdravstvene komisije ob času poslednje kolere i se ji (komisiji) zahvaljuje.

Kaj je drugod važnega?

* Gosp. France Garbas je letos plačal orgljarja v V., da orglja pri zornih sv. mašah; sicer bi menda bile tihe zornice.

* 3. t. m. v večer po 9. uri je bil na Reki potres, kakoršnega se od leta 1830 ne spominjajo.

* Brali smo, da je Bismark, prvi pruski minister, ukazal konzulu v Trstu, naj tukaj dela propagando za Nemce. Bismark hoče vzeti Trst v posebno svoje varstvo, ter mu obeča, da bode svobodno nemško mesto. Morebiti hoče Bismark tudi od njega nekoliko milijonov imeti, kakor od Frankobroda. Ta novica sicer nij verjetna, vendar mora biti migljaj naše vladi. Morebiti še dočakamo, da bodo ljudojedci iz Afrike jemali Trst v posebno svoje varstvo. Ubogi Trst!

* V Vidmu se je ustanovilo društvo: Comitato centrale per la deliberazione dell'Istria (glavno društvo za rešitev Istre). Začelo je uže svoja dela, da rogovili po Primorskem. Srečna Istra, glej, odreščenik se ti bliža!

* Brali smo, da ste pruska i ruska vlada se pogodili takole: Prusija vzame vso Nemčijo, nemške avstrijske dežele, i Češko i Moravsko, ruska pa vse druge slovanske dežele z Ogerskim vred, Italija pa ima dobiti Trst, Istro i Dalmacijo. Tudi ta novica je skoraj gotovo bosa, vendar pa je zopet opomin za našo vlado. Dosti, da se take reči pripovedujejo.

* V Poreču v Istri je 2. t. m. ondašnji milost. gosp. vladika (škof) deželne poslance i druge prvake gostil. Prvo napitnico je prrvzvišeni gospod napil svitlemu cesarju i vsej cesarskej rodovini, drugo cesarski komisar Istri i njej postavnim poslancem, tretjo poreški gosp. župan gosp. deželnemu namestniku (governatorju), četrto poslanec gosp. Lion admiralu Tegethofu i peto deželni glavar vsem trem nazočim gospodom istrskim vladikam.

* Konec meseca novembra je bilo izdanega v našem cesarstvu za 490 milijonov 148.458 gl. popirnatega denarja.

* V našem cesarstvu je 55,370 duhovnov, mej temi so: 1 patrijarh, 4 primati, 11 viših vladik, 58 vladik, 24 posvečenih vladik, 12.863 župnikov (fajmoštrev), 539 dohovnih profesorjev. Potem je 720 samostanov (kloštrov) za moške i 298 za ženske, v katerih je 5198 nun. Vse cerkveno premoženje znaša 185 milijonov 672.967 gl. z 19 milijonov 639.713 gl. letnih dohodkov.

* Benečanje so pod Avstrijo imeli dela i kruha dovolj. Zdaj jim pa obojega pomanjkuje, i sicer tako, da so se 1. dan t. m. delalci vpri i upili! „Mi smo

lačni, dajte nam kruha, da lakote ne umremo! i. t. d. Vojaki so jih morali pomiriti.

* V češkem deželnem zboru je zadnjič rekel dr. Rieger: Avstrija obstoji dotlej, dokler bodo hoteli Slovani. Mi pristavljamo temu tole: Da ne bi bili tako zvesti Avstrii Slovani, kateri se še vedno morajo bojevati za svoje pravice, kdaj bi že bilo Avstrije konec. „Novice“ skoraj enako pišejo, ko pravijo: Kader ne bode več avstrijskih Slovanov, tudi ne bode več Avstrije.

* Francozom je v Mejiki vse izpodletelo; še sreča, ako pridejo živi domú, ker jih vstajniki srdito napadajo. Avstrijskih vojakov, ki so šli v Mejiko, povrne se malo, boji i bolezni so jih veliko, zelo veliko spravili pod zemljo. Cesar Maks je bil uže na poti v Evropo, zdi pa se, da so mu sami Francozi pot zaprli, i da ga zoper njegovo voljo tam držé, ker uže nekoliko časa nij več nobenega poročila od njega. Poprej je večkrat telegrafiral; zdaj pa nobene telegrafske poslanice več nej od njega. V nekterih dneh moramo to natanjko izvedeti.

* Neki dunajski list piše, da so Prusi v poslednjem vojni 200.000 veder (čebrov) avstrijskega vinskega cveta (špirita) popili. To znaša v štiridesetih dneh na vsacega moža eno vedro (čeber) vinskega cveta, ali 2 vedri žganja na vsak dan teh 40 vročih poletnih dni, i na vsacega moža bi torej prišla 2 vrča (bokala).*) Naša vojska, koja je imela enoliko mož, dobila je le 15.000 veder žganja.

ZMES

Komedija

na travniku pri sv. Ivani zunaj Trsta v letu 1866.

(Brez števila gledalcev čaka radovedno. Ura odbije sedem. Zagrinjalo se vzdigne.)

Prvo dejanje.

V kolobarji sedé: *Lev, medved, koza, lisica, prasec, mačka, orel, sokol* i še več družih živalij i zveri.

Lev (vstane). Včasi so verovali zemlje prebivalci, da svet stoji, i kdor tega nij veroval, tega so sežgali na grmadi, ker so spoštovali modrega Jozuve. Takrat so bili na svetu še dobri časi —

Prasec (zakruli). Dobri, dobri časi! — Nij še bilo svinjskih klobás —

Lev (zatuli). Kar pa se je rodil Kopernik — ako se ne motim, iz medvedijega kolena — i je učil, da se svet vrti, od tedaj je vedno slabše. Zmota buta na zmoto, nered na nered, nespamet na nespamet, s kratka, le jaz prav poznam svoje — arhive. To vé vsa slavna gospoda, ktero sem denes poklical tu sem. Ali tega nij kriv Kopernik sam, ampak tisti, kateri ga nejso prav umeli. Poprej sem bil jaz kralj i samovladar, i še zdaj imam skrb zase i za vas. Potreba vелеva, da vpeljemo v našej državi ustavo —

Lisica. Dobro, dobro! Ustavo! Ustavo!

*) Ali se nobenemu nejso čeva vnela?

Mačka. Prav! Prav! Ustanovimo precej državni zbor. Ker smo iz vseh gozdov, livad i puščav zbrani tukaj, kakor poslanci, zato imamo to pravico. Volimo precej prvosednika. Lev naj bo! Kdor je mojih mislij, naj vzdigne rép!

Lisica. Stoj, stoj! treba vse natanjko premisliti i do dna preudariti, kar na vrat na nos — nij pametno. Slušajte, slavna gospoda! Lev je bistroumen, blagodušen, slaven junak, slava mu!

Vsi. Slava mu!

Lisica. Ali den denes so nemirni, viharini časi, in v tacihi časih treba železne volje; to pa ima medved. Za te čase tedaj pristova medved. Kdor je moje misli, naj vzdigne rép. (Vsi vzdignejo repe.)

Medved (se skobaca na prvosednikov stol). Za vse koccine, kolikor mi jih je dal Bog po vsem životu, prisezam vam, slavna gospoda! da hočem braniti do zadnjega izdihljaja našega rodü pravice. Plačeval bodem rodoljubije i brez usmiljenja pokončaval črve, ki hočejo spodjesti naše gozde. Jaz hočem naš rod povzdignoti, ter mu dati svobodo!

Vsi. Slava! Slava! Slava! (Zagrinjalo pade.)

Drugo dejanje.

(Velika soba v mestu. Medved i poprejšnje živali.)

Medved. Storili smo nov zakon. Ta zakon je pravičen vsem raznim rodovom. Jez sem dolžen, da ostro čujem, da ga vsakdo spolnjuje, prav to dolžnost imate tudi vi, moji poslanci. Lev naj gospodari po širokih planjavah, koza po strmih — (nekdo potrka na vrata. Na vratih se prikaže osel.)

Osel. Gospod prvosednik, jaz imam tudi pravico —

Medved. Kako?

Osel. Tu-le, pogledjte, doktorski diplom iz Padove. Tega sem jaz dobil, jaz gospod doktor, jaz sem tukaj gospod!

Koza. O tem diplomu sem uže nekoliko slišala od svojega brata. — Prosim, gospod prvosednik, pogledjte, ali je, ali nij pisan na oslovski koži?

Medved (kaže diplom.) Oslovska koža je, pa té čačke tukaj, kake pa so té?

Koza. Oslovske.

Lisica. Kako to? tega ne umejem.

Koza. I nu, vsaka velja dvajset cekinov.

Medved. Dosti! — Osel, hodi z Bogom! Potuj še enkrat v Padovo; oglasi se po tem pri nas, zdaj nejsi prinesel od tamkaj pameti v glavi — morebiti jo prineseš prihodnjič v želodcu.

Osel (ide). Per obbedirla. (Zunaj strašno kikirikanje). **Sokol** (prileti skoz okno). Zletel sem pit, ter imel sem malo gledati po naši državi, kakor ste mi ukazali. Saj veste, da sem jaz vam zvest i dober služabnik; zato pa smem tudi kaj po svoje ukrenoti. Vran se je zagnal name, jaz pa sem ga lopnul i mu peruti polomil. Sfrčim nazaj, i glej, tu le, pred vami, na gnjojišči zunaj, petelinček (gallo) čudna prikazen, še lupino za saboj vlačil, dela uže nepokoj mej trumami starih krnežljavih i na eno oko slepih kokošij.

Orel. Prvosednik, ali hočeš, da precej pokončam ta izrod?

Medved. Čakaj! Sokol, kaj dela petelin?

Sokol. Najpred je tako brskal tam po gnjoji, da je na vse kraje smrdelo. Pa nič zato, tam ima svojo

ustavno pravico. Vse kure so se mu čudile, se vé da, pristavljati moram, da so uže slepe i krmižljave. Potem pa je stopil iz vojnice, stopil je z gnjojišča na ptujo zemljo, i meni, celo vsem vam napovedal vojno. Vse kure so mu pri tem kokodajskale. Upornik je tedaj v naši državi. Smrti je vreden.

Lisica. Prvosednik, ali hočeš, da ga kaznujem?

Medved. Lev, koza i mačka naj ga sodijo.

Tretje dejanje.

(Velika dvorana [Sala di dibattimento]. Velika množica starih i mladih kokoš i drugih zverin.)

Lev (prvosednik). Peteh, ti si zatožen, da v državi delaš nemir i nepokoj s tem, ker segaš čez meje. Tvoja pravica je samo na smeteh, zakaj si prestopil meje?

Peteh. Milostljivi, premilostljivi gospod, smiljujte se, smiljujte! Ne bodem več.

Priča 1. On je brskal zemljo, ne smetišča.

Priča 2. On je govoril, da so tudi njive i travniki njegovi.

Priča 3. On se je ustil, da hoče imeti tudi gozde i gore; vse to pa je zoper ustavo, njemu pristova samo gnjojišče, i naj bi bil kohinkinskega rodü.

Lev. Tri priče so zoper tebe, peteh, i po naših zakonih izgubiš kljun in ostruge, ako se ne opravičiš.

Peteh. Milost! milost! milost!

Koza. Vsa sodba mi kaže, da je peteh bolj nespametn nego hudoben, zato polagam na srce priseženim možem, naj to dobro preudarijo; ker tu gre za petehov život; vreden je ostre kazni, ali ena sama beseda mu lahko vzame život, i to je kaznen, ktera po mojih mislih samo Bogu pristova.

Mačka. Priče so dokazale zakonito veliko izdajo. Jaz zahtevam smrt.

Lev. Sodbe je konec. Priseženi možje: Ali je petelin kriv, da je motil javni mir v državi i zapeljal naše ljudstvo, ter je hujskal zoper vlado? Je-li kriv peteh kake druge hudobije, pregreška ali prestopka?

Priseženi. (Orel, slon, jagnje.) Zatoženec nij kriv nobenega teh hudodelstev. Res je, pregrešil se je zoper vsa ta vprašanja, ali on je še negoden, putka ga lomi, v kosteh ima uže petrolijo i v glavi črva.

Medved. Peteh, idi na smetišče k svojim kuram.

(Mej silnim kokodajskanjem pade zagrinjalo.)

C.

(*Prebrisane glave.*) Gospod Lukluk je navadno zahajal v krčmo k „Zlatemu studentu“, kder je pil dobro vino, ktero je krčmar imel v zapečatenih steklenicah (botilijah) po merici (buči) in po poliču. Vsak večer je ukazal točaju (kelnerju), naj mu prinese merico vina. Kader je vino popil, šel je i ga nij plačal. Točaj se krčmarju pritoži, da mu gospod Lukluk vina nikdar ne plača. Krčmar mu reče: „Veš kaj, temu gospodu se nečem zameriti, dalje pa tega vendar ne morem tako puščati. Kader spet pride i hoče merico vina, reci mu, da takih nij več in da imamo aamo poliče. Ko gospod Lukluk pride i mu točaj reče, kakor je krčmar ukazal, odgovori oni: „Ako nejmaš vina več v mericah, pa mi ga prinesi polič!“

Gosp. dopisnikom. Prihodnjič. Denes nej bilo več prostora. Vred.

OPOMBA. V odprtem pismu, ktero sem pisal v 21. listu tega časopisa, vrila se mi je v naglici neljuba pomota, ktera utegne žaliti gospoda Godino. Ker nejsem imel namena njega žaliti, i ker želim z njim i z vsemi ljudmi v prijaznosti živeti, zato je moja dolžnost, da to opomnim. Čegnar.

